

Cuvânt Pastoral la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos

Marea bunătate a lui Dumnezeu, Cel în Treime lăudat: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ne-a îndreptat pașii spre Biserica cea vie, ca să prăznuim împreună, ziua cea plină de lumină a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Bucurându-ne, că noi întreolaltă, suntem zidirea cea aleasă și mult slăvită a lui Dumnezeu, izvorâtă din gândirea Sfintei Treimi de a răsări, ca ghiociei primăvara, în frumusețea acestei lumi văzute, suntem chemați să ne bucurăm și să fim plini de veselie duhovnicească.

La începuturile noastre, atunci când Dumnezeu zidea Universul, lumina, apele, vegetația, regnul animal și pe noi oamenii, Ființa Sa radia de bucuria unui zâmbet care s-a așternut peste întreaga fire! Toate erau bune foarte! Întreaga fire a luat din zâmbetul lui Dumnezeu ca semn al desăvârșirii!

Drepmăritori Creștini și Creștine,

Bucuria cea mai mare pentru Cerul Cerurilor, dar și pentru noi oamenii, este că a înviat Iisus Hristos, pe care îngerul Domnului, cu "înfățișare luminoasă ca fulgerul și cu îmbrăcămintea albă ca omătul", a mărturisit-o femeilor curajoase, care veniseră cu miresme la mormântul Mântuitorului, a treia zi de la răstignirea Sa pe Cruce, auzind cel mai frumos și liniștitor cuvânt din lume: Bucurați-vă! [1]

Cu bucurie nemărginită, femeile purtătoare de mir, după ce L-au văzut pe Mântuitorul, I s-au închinat și au dus vestea că a înviat Hristos, Apostolilor, care erau îndurerați de răstignirea Lui!

După ce Apostolii L-au văzut pe Mântuitorul Hristos de mai multe ori și au vorbit cu El, după Înviere, la Ierusalim sau în Galileea, în cuvântările lor de propovăduire au scris și au mărturisit că Iisus Hristos a înviat a treia zi după Scripturi!

Cei doi ucenici ai Apostolilor, Luca și Cleopa, călătorind cu Iisus Hristos, de la Ierusalim la Emaus, în ziua Învierii, Iacob ruda Domnului și Sfântul Apostol Pavel, după ce s-a întâlnit cu Iisus, pe drumul Damascului, au mărturisit că Iisus Hristos, cu adevărat, a Înviat!

Mulțimea celor peste cinci sute de bărbați, după ce li s-a arătat Mântuitorul Hristos după Înviere, în timp ce ei se aflau adunați pentru rugăciune, au mărturisit cu înflăcărare, că au văzut pe Iisus cel Înviat din mormânt, unii dintre ei trăind și atunci când Sfântul Apostol Pavel a scris epistola sa către Corinteni [2].

Biserica Viului Dumnezeu, prin hotărârile Sinoadelor Ecumenice și locale, în cărțile de slujbă, în scrierile Părinților și a scriitorilor bisericești, prin glasul tuturor slujitorilor și creștinilor mărturisitori, cred fără încetare, cu inima și sufletul, pline de nădejde, că Iisus Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând!

Aceasta este mărturia pe care o dăm noi toți, fiii Sfintei Biserici a lui Hristos, arătând neștrămutata noastră credință, prin cuvânt și faptă, în biruitoarea Înviere a lui Iisus, cântând cu bucurie mare: "Hristos a înviat din morți, cu moarte pe moarte călcând și celor din mormânturi, viață dăruindu-le!"

Drepmăritori Creștini și Creștine,

Întregul Univers participă la bucuria Învierii Domnului nostru Iisus Hristos: "Cerul după cuviință se bucură și pământul se veselește; să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută că a înviat Hristos, veselia cea veșnică". "Luminează-te, luminează-te noue Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit; saltă și te bucură Sioane, iar tu, Curată Născătoare de Dumnezeu, veselește-te întru Învierea Celui născut al Tău."

Inima îndurerată a Maicii Domnului se umple de bucurie: "Văzând pe Hristos

înviat din morți cu trupul, Născătoare de Dumnezeu, te-ai bucurat", sau: "Văzându-L înviat din morți pe Dumnezeu pe Care L-ai născut, te-ai arătat plină de bucurie, Fecioară Mare", ori: "Dacă ai văzut, Fecioară, pe Hristos cu totul strălucit, fără asemănare în frumusețe, ca un mire ieșind cu trupul din cămara gropii, te-ai umplut de bucurie."

Când noi preamărim slăvita Ta Înviere, sufletele noastre se umplu de bucurie pentru că Tu, Doamne, ai biruit durerile morții înviind "cu cuviință dumnezeiască", aducându-ne nouă puterea de a avea biruință asupra morții, fiindcă Învierea Ta este izvorul învierii noastre la o nouă viață.

Din iubirea veșnică a lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, pentru "noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din cer și S-a întrupat... și S-a făcut om, și S-a răstignit pentru noi". "S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne

izbăvească de toată fărâdelegea" [3]. "El S-a dat morții pentru păcatele noastre" [4], iar Crucea, cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur, a dărâmat tăria morții..., a stârpit puterea păcatului". Știm că Iisus Hristos, purtând păcatele noastre, S-a făcut asemenea cu noi, dar pe Cruce, făcându-ne pe noi asemenea cu El întru Înviere. Căci "dacă ne-am făcut cu El o singură tulpină, întru asemănarea morții Lui, atunci vom fi la fel și în Învierea Lui." [5]

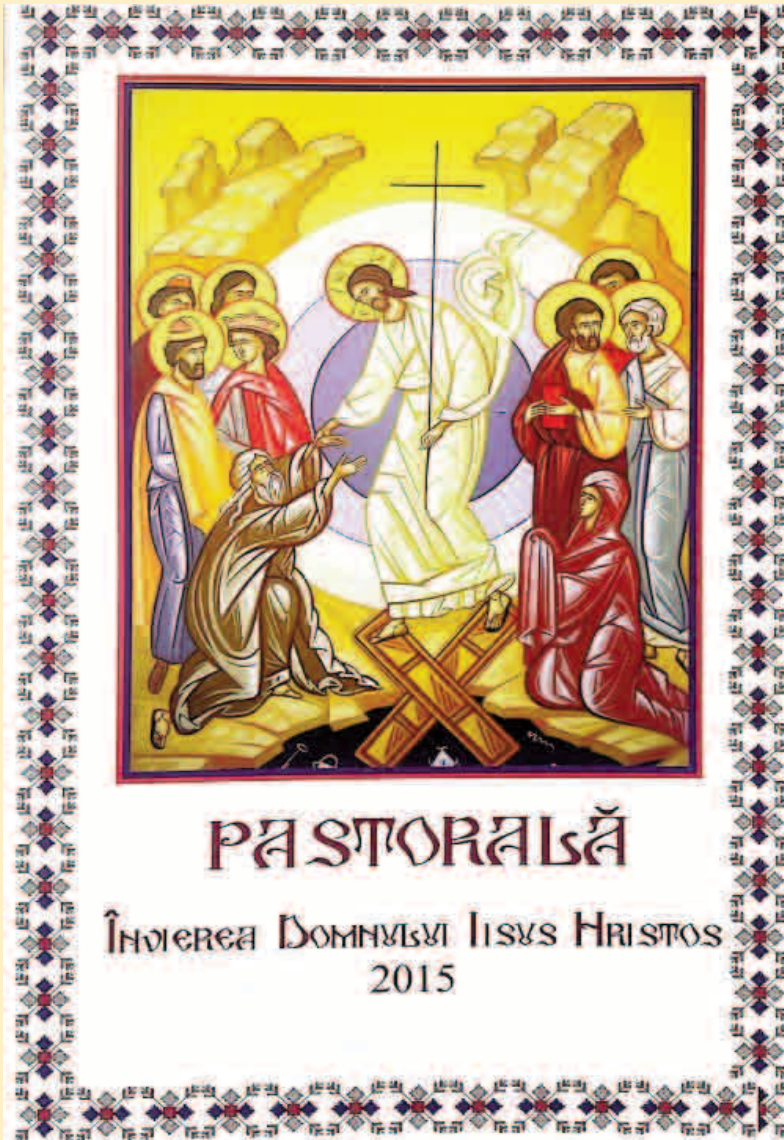
Iubiți frați și surori în Iisus Cel Înviat!

Bucurie mângâietoare ne cuprind, inima și sufletul, iar viața noastră capătă sens întru veșnicie, știind că Iisus Hristos, înviat din mormânt, S-a făcut: "pârğa sau începutul învierii celor adormiți. Căci, de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om a venit și învierea morților. Și, precum întru Adam și învierea morților, așa întru Hristos toți vor învia." [6]

Așadar, urcând din bucurie în bucurie, prin Învierea Domnului Iisus Hristos, toate "de lumină s-au umplut; și cerul și pământul și cele dedesubt", înțelegând taina mare a mântuirii neamului omenesc, ceea ce până la Învierea lui Iisus nu era deplin cunoscută de nicio făptură, adică, nici de oameni, în timpul viețuirii lor pe pământ sau după moarte, dar nici îngerii din ceruri nu cunoșteau lămurit hotărârea din veac a lui Dumnezeu, de a salva lumea căzută sub robia păcatului adamitic, întreaga făptură petrecând până atunci în:

"veacurile necunoștinței." [7]

Ca bucuria noastră să fie deplină, prin Învierea lui Iisus Hristos "Lumina cea fără ani din mormânt trupește tuturor a strălucit", peste întreaga făptură cuvântătoare din cer, de pe pământ și dedesubt s-a revărsat lumina descoperirii lui Dumnezeu în lume ca Mântuitor, prin Fiul Său, Unul Născut. Laolaltă, îngerii din înălțime, credincioșii în viață și cei adormiți întru nădejdea mântuirii, cunosc acum pe Dumnezeu și voia Lui, pe Fiul și lucrarea Sa mântuitoare, pe Duhul Sfânt și puterea Lui de sfințire. Pentru toate acestea ne plecăm cu recunoștință, mulțumind Sfintei și de Viață Făcătoarei Treimi, pentru dragostea dumnezeiască și eterna purtare de grijă.

PASTORALĂ

ÎNVIEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS
2015

Calin Bogal

Cuvânt Pastoral la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos

-continuare din pag. 1-

Dreptmăritori creștini, iubitori ai Învierii lui Iisus,

Înainte de înfricoșatele Sale Pătimiri, Domnul nostru Iisus Hristos, ridicându-Și privirea către ucenicii Săi, le-a spus: "Pacea Mea o las vouă, pacea Mea o dau vouă"[8], înfățișând, astfel, întreaga Sa învățătură. Putem spune că ele sunt ca un legământ sau testament încredințat Colegiului Apostolic, pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu, de mântuire a lumii, căzută sub osânda păcatului primordial. Această lucrare de mântuire a neamului omenesc, de către Iisus Hristos, prin Pătimirile Sale, Moartea și Învierea Sa, arătând că mântuirea este însăși împăcarea tuturor cu Dumnezeu, prin Fiul Său: "În El, a binevoit Dumnezeu să sălășluiască toată plinătatea și prin El pe toate cu Sine să le împăce, pe cele de pe pământ și pe cele din ceruri, făcând pace prin El, cu sângele Crucii Sale"[9].

Ce pot însemna cuvintele: "Pace vouă!", rostite de Iisus Hristos, îndată după Învierea Sa, atunci când Apostolii erau la rugăciune? Acum, El împărtășește Apostolilor Săi darul dumnezeiesc al mântuirii fiecăruia dintre ei, spunându-le: "Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, Vă trimit și Eu pe voi. Și grăind acestea a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute."[10]

Iată, așadar, cuvintele de binecuvântare și înzestrare a Sfinților Apostoli și a urmașilor lor, până azi, cu darul de a săvârși lucrarea de mântuire a credincioșilor, predicând "Evanghelia Păcii", având pe Iisus ca "Domn al păcii", iar pe Apostoli și urmașii lor – "slujitori ai păcii", după cum credincioșii sunt numiți "fiii păcii"

Dreptmăritori Creștini și Creștine,

Prin glasul Domnului Dumnezeu din Sfintele Scripturi, prin vocea Apostolilor Neamurilor, scrierile Sfinților Părinți și chemarea slujitorilor Evangheliei Păcii, fără conținere, Sfânta Biserică al Cărei Stăpân este Iisus Hristos, învață pe fiii ei cuvântul păcii, clădindu-se pacea trainică în suflete și desăvârșirea păcii cu Dumnezeu.

Iată cuvântul Sfântului Apostol Pavel, adresat și nouă, astăzi: "Noi dar, suntem trimiși, împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!"[11]

Pentru a reuși în cele trei împăcări: cu Dumnezeu, cu semenii și cu noi înșine, este de trebuință să începem împăcarea astfel: Mai întâi cu noi înșine, supunându-ne de bună voie unei aspre judecăți în fața lui Dumnezeu și punând început bun vieții noastre; apoi împăcarea cu casnicii noștri, adică familia, aproapele nostru, și cu această împăcare: cu noi înșine și cu aproapele, să ne prezentăm în fața lui Dumnezeu, după care vom primi și noi iertarea cea binecuvântată.

Pentru a izbândi în această lucrare esențială a vieții noastre, noi trebuie să cerem două daruri, cu precădere, de la Dumnezeu: darul curăției inimii și darul făcător de pace, așa cum auzim, mereu, Cuvântul Domnului Iisus Hristos: "Feriți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!"[12] și "Feriți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!"[13]

Iubiți credincioși și credincioase,

Atunci când nu reușim să realizăm pacea cu noi înșine, punem în primejdie aproape întotdeauna, pacea cu aproapele, îndepărtându-ne de Dumnezeu, Părintele Vieții. După cum se știe statistic, în ultimele mii de ani, pace pe Pământ nu a fost nici măcar o sută de ani. Se cunosc războaiele din Istoria lumii, precum și pierderea de vieți omenesci, suferințele și distrugerea civilizației și culturii.

Credem că noi oamenii putem să trăim în pace pe această unică Planetă – Pământ, în armonie, înțelegere și respect reciproc, dacă nu există prejudecăți de niciun fel: sociale, religioase, politice sau de altă natură.

Credem că dreptul la pace este cel dintâi drept al omului, al popoarelor, al tuturor națiunilor. Mulți dintre înaintașii noștri au fost oameni ai păcii, dintre care unii au mărturisit: "Am fost o viață întreagă iubitorul și propovăduitorul păcii. Atât de statornic, încât am ajuns de câteva ori – în grea primejdie... Cred în pacea a toată lumea. Cred în puterea tainică a poeziei, muzicii și artei. Cred că lumea noastră își va găsi voința și energia de a se întruni, la un suprem areopag al înțelepciunii și umanității." (Gala Galaction).

Dacă s-ar face statistică mondială, cu sumele ce se cheltuiesc pe armamentul sofisticat, din aer, de pe pământ și din apele lumii, cifra ar fi astronomică. De aceea, a pregăti grabnic dezarmarea generală și totală este sarcina cea mai nobilă și imediată care se pune în fața lumii civilizate, știindu-se că în cazul unui conflict atomic, cei rămași în viață nu vor fi destui pentru a îngropa pe cei morți, făcând din frumusețea acestei lumi văzute un înfricoșător rug aprins: "În ziua aceea Cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihilele arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui"[14], cum scrie Sfântul Apostol Petru.

De aceea, se impune, ca noi creștinii din lume și toți oamenii de bună credință, să ne rugăm pentru pacea lumii, a popoarelor de pretutindeni, a celor de

departe și a celor de aproape, rugând pe Dumnezeu să reverse iubirea și pacea în inimile celor care conduc destinele omenirii.

Dreptmăritori creștini,

Ca fii ai păcii întru Hristos, să ne căutăm unii pe alții cu dragoste frățescă că suntem copiii aceluiași Părinte, și să ne ajutăm, purtându-ne de grijă cu sfințenie, umblând: "cu toată smerenia și blândețea; cu îndelungată răbdare să ne îngăduim unii pe alții cu iubire, silindu-ne să păzim unirea Duhului în legătura păcii."[15]

Iar atunci când rostim rugăciunea Tatăl nostru, să spunem: Pacea noastră cea de toată zilele, dă-ne-o nouă astăzi, ca să putem să ne bucurăm de: "Pâinea noastră cea de toate zilele..."

Iisus Hristos, Cel Înviat, a venit pentru a restabili, pentru totdeauna, pacea noastră cu Dumnezeu, pacea între popoarele lumii, pacea cu aproapele nostru, pace în familie, în satele și orașele țării și pacea cu noi înșine, de unde trebuie să pornească bunătatea, care să se reverse ca lumina peste întreaga zidire!

Iar Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: "Deci, fraților, bucurați-vă! Desăvârșiți-vă, mângâiați-vă, fiți uniți în cuget, trăiți în pace și Dumnezeu Dragostei și al păcii va fi cu voi!"[16]

Doamne, Iisuse Hristoase, Cel ce ai venit pe Pământ, aici între noi, ca să ne arăți Calea pe care să mergem, Adevărul pe care să-l slujim și Viața pe care să o apărăm și să ne bucurăm, de ziua Învierii Tale, Îți aducem mulțumirile noastre, cu vie recunoștință pentru darul împăcării cu Dumnezeu și bucuria de a fi cu noi, în toate zilele vieții noastre, pentru ploaie la vreme, pentru rodirea pământului, pentru sănătatea de fiecare clipă și de a ne bucura împreună de Sfânta Ta Înviere!

Hristos a Înviat! (I Corinteni, 15, 20).

Adevărat a Înviat!

[1] Matei 28, 9.

[2] I Corinteni, 15, 6.

[3] Tit 2, 14.

[4] Romani 4, 25.

[5] Romani 6, 5.

[6] I Corinteni 15, 20-22.

[7] Faptele Apostolilor, 17, 30.

[8] Ioan 14, 27.

[9] Coloseni I, 19-20.

[10] Ioan 20, 21-23.

[11] II Corinteni 5, 20.

[12] Matei 5, 8.

[13] Matei 5, 9.

[14] II Petru 3, 10.

[15] Efeseni 4, 2-3.

[16] II Corinteni 13, 11.

† CALINIC

Arhiepiscop

al Argeșului și Muscelului

Colegiul de redacție

FONDATOR:

† Înalt Preasfințitul Arhiepiscop CALINIC
al Argeșului și Muscelului

Adresa: Strada Țepeș Vodă nr. 17 Tel/fax: 0248/217629
e-mail: argesulortodox@yahoo.com

Editor:

Preot Ovidiu Vlăsceanu
- consilier cultural

Redactor șef:

Pr. dr. Napoleon Dabu

Redacția:

Pr. dr. Daniel Gligore
Pr. prof. Cornel Dragoș,
Pr. Florin Iordache,
diacon prof. Gabriel Firuță,
Asist. univ. drd. Gabriela Safta.

Pagină web: Pr. Gabriel Grecu
Colaboratori:

Conf. univ. dr.dr. Ioan Gheorghe Rotaru,
prof. Alexandru Brichiuș, Pr. prof. Andrei Cănuță,
Roxana Dragoș, Amalia Cornățeanu, Amalia
Constantinescu, Iuliana Popa.

Art designer: ing. Bogdan Nicolae Ciocîrlan

Responsabilitatea fiecărui articol publicat îi revine autorului

ISSN: 1583-2643

Sfântul Sava de la Buzău

În secolele al II-lea și al IV-lea, după retragerea romanilor din Dacia (retragere ordonată de împăratul Aurelian în 271), goții au ocupat o parte a Daciei extra-carpatine. Așezările goților din Dacia cuprindeau numai câmpia răsăriteană (Moldova cu partea estică a Țării Românești de mai târziu), în timp ce în partea centrală și muntoasă a provinciei, care fusese cel mai mult colonizată și romanizată în timpul guvernării romane, continua să locuiască populația daco-romană, rămasă aici după retragerea legiunilor și a administrației romane peste Dunăre.

Sf. Sava s-a născut din părinți creștini. Actul său de martirizare precizează că ar fi fost cantor sau dascăl în interiorul comunităților religioase ale eparhiei episcopului got Ulfila, fiind ucenic și ajutor al preotului got Sansala din Dacia. Sursele religioase menționează faptul că era un om drept în credință, blând, smerit, cucernic, gata spre ascultare, liniștit și negrabnic la cuvânt. În afară de îndrumătorul său duhovnicesc, preotul Sansala, evlaviosul Sava era apropiat sufletește și de preotul Gutticas, care păstora într-o cetate apropiată. Prin acești slujitori și prin legătura neîntreruptă cu poporul dreptcredincios, prin post și rugăciune, tânărul Sava și-a sporit evlavia, blândețea, smerenia, iubirea de adevăr și statornicia în credința ortodoxă.

În anul 372, regele got Atharic a ordonat persecuții aprige împotriva creștinilor din teritoriile controlate de goți. Episcopul Ulfila a reușit să se refugieze la sud de Dunăre, în Imperiul Roman, dar preotul Sansala și ucenicul său Sava au fost prinși și chinuiți pentru credința lor în Hristos. În cele din urmă preotul Sansala a fost eliberat, dar Sava a fost martirizat.

Chinitorii săi, conduși de Atharid, fiul dregătorului got Rotheseu, l-au legat pe tânărul Sava și l-au purtat prin văile împădurite care fuseseră arse de curând, prin cioturi ascuțite, biciuindu-l. Făcându-se ziuă, prigonitorii au văzut însă că pe trupul Sfântului Sava nu se afla nici un semn de vătămare, de aceea s-au înfuriat și mai tare l-au răstignit pe două osii și l-au trântit la pământ, lăsându-l să se chinuiască aproape toată ziua și noaptea ce au urmat. Spre

dimineață, o femeie ce trecea pe acolo l-a dezlegat, dar el a continuat să rămână în locul acela, netemându-se de ceea ce avea să urmeze. Când Atharid a aflat de aceasta, a poruncit ca Sfântul să fie legat cu mâinile de o grindă, după care a adus la el mâncăruri jertfite idolilor, din care a vrut să-l oblige să mănânce. Însă Sfântul a spus că acele mâncăruri sunt spurcate, ca și cel ce le-a trimis, mărturisindu-l pe Hristos ca fiind singurul Stăpân și Domn. Auzind acestea, unul

din slujitori a aruncat în pieptul Sfântului un drug de fier ascuțit, dar Sfântul a rămas nevătămat, prin credința și darul lui Dumnezeu. Auzind toate acestea, Atharid a poruncit ca Sfântul Sava să fie aruncat în râul Mousaios (Buzăul de azi). Când au ajuns însă pe malul râului, slujitorii înfricoșați de minunile care le văzuseră, voiau să-l lase pe Sfânt să fugă, dar acesta s-a împotrivit, spunându-le: Împliniți porunca ce vi s-a dat. Eu văd dincolo de râu. Iată, în față stau în slavă cei ce au venit să mă primească (îngerii). Care așteaptă să ia sufletul meu și să-l ducă în lăcașul slavei lui Dumnezeu! Atunci, slujitorii i-au pus peste gât un lemn foarte greu, și așa l-au aruncat în apă. Astfel s-a săvârșit din această viață, prin lemn și prin apă,

Sfântul Sava, la vârsta de 38 de ani. După ce l-au înecat, ucigașii i-au scos afară din apă trupul, pe care însă l-au lăsat neîngropat, și au plecat. Trupul său a fost găsit nevătămat de frații creștini și îngropat cu cinstea cuvenită, într-un loc tainic, știut numai de ei.

Moaștele Sfântului Sava de la Buzău au fost luate în cele din urmă de preotul Sansala și trimise la sud de Dunăre, episcopului Ascholius.

La cererea Sfântului Vasile cel Mare, guvernatorul provinciei Sciția, Iulius Soarnus, a trimis bărbați vrednici de încredere pentru a ridica moaștele Sfântului Sava și a le duce în Cezareea Capadociei. Într-o epistolă din anul 374, Sfântul Vasile cel Mare confirmă primirea neprețiosului dar, mulțumind totodată pentru ajutorul acordat. Aceste sfinte moaște au fost însoțite și de o scrisoare a episcopului Bretanion al Tomisului de la acea dată, în care se descrie martiriul Sfântului Sava.

Totodată, o altă epistolă a Sfântului Vasile cel Mare sugerează faptul că Bretanion este cel care ar fi redactat actul martiric al Sfântului Sava de la Buzău. Numindu-l pe destinatarul acestei epistole theosevis (pios în grecește, termen rezervat clerului, mai ales episcopilor), Sf. Vasile îi scrie: Tu ai cinstit pământul patriei tale (Capadocia) cu moaștele un martir care a înflorit de curând pe un pământ barbar (Goția) care este învecinat cu al vostru (Dobrogea)[1].

Din păcate însă, nu s-au păstrat scrisorile de răspuns ale episcopului Bretanion către Sfântul Vasile cel Mare, pentru a exista o confirmare a faptului că episcopul Bretanion al Tomisului este într-adevăr cel care a scris actul martiric al Sfântului Sava de la Buzău.

La 20 iunie 1992, Biserica Ortodoxă Română a făcut cea de a treia canonizare din istoria sa, după cele făcute în 1517 și în 1955-56. Alături de sfinții români a trecut în calendar și sfinții din alte neamuri care au predicat și au fost martirizați în părțile noastre, între care și Sfântul Mucenic Sava de la Buzău, zis Gotul, prăznuit în fiecare an la 12 aprilie.

PREȚUIEȘTE BINE FIECARE CLIPĂ A VIETII TALE ȘI DĂ-I VALOAREA CARE I SE CUVINE, PENTRU A NU PIERDE SFÂNTA ÎMPĂRĂȚIE A DOMNULUI

Mare înțelepciune este să fii foarte atent la fiecare clipă a vieții tale și să o folosești cu multă chibzuință. Pe măsură ce trece vremea, oamenii devin tot mai preocupați doar de treburile lor și adesea uită fericita noastră nădejde creștină a revenirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căci "iarăși va să vină cu mărire" și astfel omul ajunge să rămână foarte mult preocupat de treburile pământului, preocupat mai mult doar de lucrurile de jos, și mai puțin de cele de sus. Din această cauză Domnul nostru Iisus Hristos avertiza pe oameni cu următorul mesaj: "Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului." (Sf. Evanghelie după Matei 24,37). Bunul Dumnezeu îi avertizează pe oameni că datorită preocupărilor în mod special pentru treburile noastre, ale pământului, neglijând treburile Împărăției Domnului și nevoia de a fi în fiecare clipă gata pentru cer, asemeni oamenilor din vremea lui Noe, mulți oameni vor fi surprinși de venirea Domnului nostru Iisus Hristos. Proorocul Maleahi spunea și avertiza și el poporul în privința aceasta spunând: "Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele și va veni îndată în templul Său Domnul pe Care Îl căutați și Îngerul legământului pe Care voi Îl doriți. Iată, vine!", zice Domnul Savaot. "Și cine va putea îndura ziua venirii Lui și cine se va putea ține bine, când El Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului." (Maleahi 3,1,2).

1. Contemporanii lui Noe nu au știut să prețuiască clipa de har oferită lor de Bunul Dumnezeu. În vremea lui Noe, cu toate avertizările primite, majoritatea oamenilor le-au ignorat, văzându-și doar de treburile lor, neglijând smerenia și respectul față de ceilalți, iar în privința moralității au decăzut din rău în mai rău, așa cum scrie Sfânta Carte despre ei: "Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Și a zis Domnul: "Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut". (Facerea 6, 5-7).

Este mare lucru să fii atent la cărarea vieții tale și să folosești bine fiecare clipă, dând mereu prioritate Împărăției lui Dumnezeu, prețuind fiecare zi, ca și când ar fi ultima ta zi din viață, asigurându-te că viața ta este în Măinile Bunului Dumnezeu. Oamenii contemporani cu Noe, au fost înștiințați despre planurile pe care avea Domnul să le împlinescă cu pământul, și cu toate acestea s-au purtat, trăind ca și când nu ar fi știut nimic.

Nici în ultima clipă, atunci când au văzut că intră animalele în corabie, toate perechi, fără ca cineva să le mâne, nu le-a dat de gândit oamenilor că acolo e o Mână mai mare care cârmuiește lucrurile. În ultima clipă puteau să potrivească

predicile, învățăturile, sfaturile și avertizările lui Noe cu ceea ce vedea ochii lor și anume intrarea viețuitoarelor, perechi, în corabie, așa cum scrie Sfânta Scriptură: "În ziua aceasta a intrat Noe în corabie și împreună cu dânsul au intrat Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, femeia lui Noe și cele trei femei ale fiilor lui. Din toate soiurile de fiare de pe pământ, din toate soiurile de animale, din toate soiurile de vietăți ce mișunau pe pământ, din toate soiurile de zburătoare, din toate păsările, din toate înaripatele și din tot trupul, în care se afla duh de viață, au intrat cu Noe în corabie, perechi, perechi,

parte bărbătească și parte femeiască. Și cele ce au intrat cu Noe în corabie din tot trupul au intrat parte bărbătească și parte femeiască, precum poruncise Dumnezeu lui Noe. Și a închis Domnul Dumnezeu corabia pe din afară. Potopul a ținut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și s-a înmulțit apa și a ridicat corabia și aceasta s-a înălțat deasupra pământului. Și a crescut apa mereu și s-a înmulțit foarte tare pe pământ și corabia se purta pe deasupra apei. Și a sporit apa pe pământ atât de mult, încât a acoperit toți munții cei înalți, care erau sub cer. Și a acoperit apa toți munții cei înalți, ridicându-se cu cincisprezece coți mai sus de ei. Și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ: păsările, animalele, fiarele, toate vietățile ce mișunau pe pământ și toți oamenii. Toate cele de pe uscat, câte aveau suflare de viață în nările lor, au murit. Și așa s-a stins toată ființa care se afla pe fața a tot pământul, de la om până la dobitoc și până la târătoare și până la păsările cerului, toate s-au stins de pe pământ, și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie." (Facerea 7, 13-23).

2. Esav, fiul lui Isaac, n-a știut să-și prețuiască dreptul de întâi născut. Cei doi copii din familia lui Isaac și a Rebecăi au și ei o istorie interesantă cu multe lucruri de învățat dintr-o familie. Frații între ei ar trebui să se înțeleagă exact ca frații, nu

să se trișeze sau să se înșele unii pe alții. Esau într-un moment de oboseală și foame, renunță foarte ușor la dreptul de întâi născut. E drept că nici fratele lui, Iacov, nu trebuia să procedeze în acest fel. Frații între ei se ajută și nu se înșală, sau profită unul de pe slăbiciunea sau neatenția celuilalt. Oricum Esav într-un mod foarte ușor renunță, pentru o simplă ciorbă de linte, la dreptul lui de întâi născut, drept atât de râvnit de către fratele său Iacov. Iată cum descrie faptul Sfânta Scriptură: "Copiii aceștia au crescut și a ajuns Isav om iscusit la vânatoare, trăind pe câmpii; iar Iacov era om liniștit, trăind în corturi. Isaac iubea pe Isav, pentru că îi plăcea vânatul acestuia; iar Rebeca iubea pe Iacov. O dată însă a fiert Iacov linte, iar Isav a venit ostenit de la câmp. Și a zis Isav către Iacov: "Dă-mi să mănânc din aceasta fiertura roșie, că sunt flămând!" De aceea Isav s-a mai numit și Edom. Iacov însă i-a răspuns lui Isav: "Vinde-mi mai întâi dreptul tău de întâi-născut!" Și Isav a răspuns: "Iată eu mor. La ce mi-e bun dreptul de întâi-născut?" Zisu-i-a Iacov: "Jură-mi-te acum!" Și i s-a jurat Isav și a vândut lui Iacov dreptul său de întâi-născut. Atunci Iacov a dat lui Isav pâine și fiertură de linte și acesta a mâncat și a băut, apoi s-a sculat și s-a dus. Și astfel a nesocotit Isav dreptul său de întâi-născut." (Facerea 25, 27-34).

Fratele său, Iacov, cu complicitatea mamei sale, l-a indus în eroare și pe tatăl său Isaac, bătrân și cu vederea foarte slabă, așa încât i-a cerut acestuia binecuvântarea, dându-se drept fiul cel mai mare respectiv Esav. În aceste condiții Isaac îl binecuvântă pe Iacov, crezând defapt că este Esav. În momentul în care se întoarce Esav cu vânatul dorit de tatăl lui și i-l duce pregătit află cu surprindere ceva ce îl cutremură și pe tatăl său și pe el. "Atunci s-a cutremurat Isaac cu cutremur mare foarte și a zis: "Dar cine-i acela, care a căutat și mi-a adus vânat și am mâncat de la el înainte de a veni tu și l-am binecuvântat și binecuvântat va fi?" Iar Isav, auzind cuvintele tatălui său Isaac, a strigat cu glas mare și foarte dureros și a zis către tatăl său: "Binecuvântează-mă și pe mine, tată!" Zis-a Isaac către el: "A venit fratele tău cu înșelăciune și a luat binecuvântarea ta". Iar Isav a zis: "Din pricina oare că-l cheamă Iacov, de aceea m-a înșelat de două ori? Deunăzi mi-a răpit dreptul de întâi-născut, iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea". Apoi a zis Isav către tatăl său: "Nu mi-ai păstrat și mie binecuvântare, tată?" Răspuns-a Isaac și a zis lui Isav: "Iată, stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui robii; cu pâine și cu vin l-am dăruit. Dar cu tine ce să fac, fiul meu?" Și a zis Isav către tatăl său: "Tată, oare numai o binecuvântare ai tu? Binecuvântează-mă și pe mine, tată." Și cum Isaac tăcea, Isav și-a ridicat glasul și a început a plânge." (Facerea 27,33-38).

-continuare în pag. 7-

Conf. univ.dr.dr. Ioan-Gheorghe ROTARU

Explicarea Credinței

Serbarea Duminicii – „Creatio nova”

Dumnezeu a făcut întreg universul, lumea spirituală și cea materială în șase zile iar în ziua a șaptea „S-a odihnit”. Spre deosebire de celelalte șase zile ale creației, ziua a șaptea nu s-a terminat. Dacă după fiecare zi a creației se spune: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi. ... Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua. ... ziua a șasea.” (Fc. 1,5; 1,8; 1,13; 1,19; 1,23; 1,31.). Despre ziua a șaptea se spune că a fost binecuvântată și sfințită (cf.Fc.2,2-3).

Ziua a șaptea, numită de evrei sabat, nu a fost ținută ca zi de sărbătoare a „poporului ales” de la început. Dumnezeu a poruncit serbarea sabatului sub Moise, în timpul trecerii prin pustiul Asiei, în perioada venirii din robia Egiptului spre Canaan. În perioada patriarhilor (Noe, Avraam, Isac, Iacov, ș.a.) nu s-a serbat sabatul.

Porunca ținerii sabatului este dată de Dumnezeu lui Moise pe drumul spre Canaan cu dublu scop:

- În amintirea facerii lumii în șase zile după care Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea: „Iată ce a zis Domnul: Mâine e odihnă, odihna cea sfântă în cinstea Domnului; ...” (Ieșire 16,23);

- În amintirea ieșirii din robia egipteană: „Adu-ți aminte că ai fost rob în pământul Egiptului și Domnul Dumnezeuul tău te-a scos de acolo cu mână tare și cu braț înalt și de aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău să păzești ziua odihnei și să o ții cu sfințenie.” (Deuteronom 5,15).

Prima dată când le este amintită serbarea sabatului, chiar mai marii poporului sunt nedumeriți că-n ziua a șasea primesc porție dublă, de mană cerească și îi solicită lui Moise lămuriri. Aceasta dovedește limpede că era prima dată când auzeau de o asemenea poruncă. Unii neobișnuiți au călcat sabatul însă, pentru că era poruncă de origine dumnezeiască, în ziua sabatului nu mai cădea mană cerească. Chiar Moise prezintă sabatul ca pe o noua poruncă.

Ulterior sabatul este întărit de a patra poruncă din Decalog: „Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești. ...” (Ieșire 20,8-11). Este menționată ulterior în mai multe împrejurări (Ieșire 31, 13-17; 35,1-3) fiind specifică „poporului ales”.

Sabatul făcea parte din vechiul legământ dat omului pentru menținerea unei legături minimale cu Dumnezeu. De fapt întreaga „Lege ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credință.” (Galateni 3,24)

Chiar în Vechiul Testament este anunțat un nou legământ diferit de cel dat pe drumul spre Canaan: „Iată vin zile, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou. Însă nu ca legământul pe care L-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat, deși Eu am rămas în legătură cu ei, zice Domnul.” (Ieremia 31,31-32)

Acest nou legământ este realizat prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Sabatul își pierde valoarea; „Legea având umbra bunurilor viitoare...” (Evrei 10,1) „Nimeni deci să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete care sunt umbră celor viitoare, iar trupul (este) al lui Hristos.” (Coloseni 2,16-17)

Fiul lui Dumnezeu Întrupat săvârșește multe vindecări sâmbăta (Matei. 12,10-13; Ioan 5,1-17;

9,1-16) de aceea era și acuzat că nu este de la Dumnezeu pentru că nu ține sâmbăta. (Ioan 9,16). Iudeii căutau “să-L omoare nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu.” (Ioan 5,18) Unor astfel de formalisti în ținerea sâmbetei Mântuitorul le spune: „Sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbăta. Astfel că Fiul Omului este Domn al sâmbetei.” (Marcu 2,27-28).

Sinodul Apostolic de la Ierusalim (50 d. Hr.) hotărăște doar patru puncte din Lege care să se impună creștinilor (Fapte 15,1-31): „Pentru că, părutu-s-a Duhului Sfânt și nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare: Să vă feriți de cele jertfite idolilor și de sânge și de (animale) sugrumate și de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veți face. Fiți sănătoși!” (Fapte 15,28-29).

Sâmbăta nu este pomenită.

Încă de la începutul Bisericii primare Duminica se oficia Sfânta Euharistie în cadrul Sfintei Liturghii. Împăratul Constantin cel Mare, când a oficializat Duminica zi de sărbătoare în Imperiu, a oficializat o stare de fapt și nu a inventat el serbarea Duminicii.

Sfântul Apostol Pavel spune celor care au cunoscut pe Dumnezeu să nu se mai întoarcă iarăși „la înțeleșurile cele slabe și sărace, ...” (Galateni 4,9) Celor care țin zile și luni și timpuri și ani le spune: „Mă tem de voi, să nu mă fi ostenit în zadar.” (Galateni 4,11)

În Noul Testament sunt amintite poruncile Decalogului (DEUTERONOM 5,6-21).dar niciodată

porunca a IV-a (sâmbăta); aceasta nu mai este actuală:

* Porunca I: Mc. 12, 29, 32; Lc. 10, 21;

* Porunca II: Fp. 15, 29; I Cor.10, 14; I In. 5, 21;

* Porunca III: Mt. 5, 33;

* Porunca IV: nu este în Noul Testament;

* Porunca V: Mt. 15, 4; 19,19; Mc. 7, 10; Ef. 6, 2-3;

* Porunca VI: Mt. 5, 21-22; 19, 18; Mc. 10, 19; Lc.18, 20; Rom. 13, 9;

* Porunca VII: Mt. 5, 27-32; 19, 18; Mc.10, 19; Rom. 13, 9; Fp.15, 29;

* Porunca VIII: Mt. 19, 18; Mc. 10, 19; Rom. 13, 9;

* Porunca IX: Mt.5, 33-37; 19, 18; Mc. 10, 19; Rom.13, 9;

* Porunca X: Rom 13, 9.

Duminica a fost sfințită de Mântuitorul prin Învierea Sa (Mt 28, 1; Mc. 16, 9; Lc. 24, 1). Apostolii au primit în dar de la Mântuitorul puterea de a lega și dezlega păcatele tot Duminica (Mt.16, 19; 18,18; In. 14, 26; 15, 16; 16, 7-15; Ioan 20, 19-23).

Săvârșirea Sfintei Euharistii Duminica, în „Biserica lui Dumnezeu” (I Cor. 11, 20-22), în perioada Apostolilor este certă: „În ziua întâi a săptămânii (Duminica) adunându-ne noi să frângem pâinea, ...” (Fapte 20, 7). Ajutoarele se strâneau tot Duminica: „Cât despre strângerea de ajutoare ... În ziua întâi a săptămânii (Duminica), fiecare dintre voi ...” (I Cor. 16, 1-2).

Luarea Sfântului Ioan Teologul „în duh în zi de duminică” (Apocalipsă 1, 10) și descoperirile pe care le-a primit referitoare la „Cina nunții Mielului” (Apocalipsă 19, 9) și la „cer nou și pământ nou” (Apocalipsă 21, 1) nu sunt întâmplătoare.

De fapt chiar din Vechiul Testament, în timpul lui Iosua, acesta s-a rugat și Dumnezeu a oprit soarele și luna în loc aproape toată ziua. (Iosua 10, 12-13) Acest decalaj a făcut ca ziua sabatului să fie umplută de ziua Duminic.

Iosua însă nu le-a adus odihnă „Căci dacă Iosua le-ar fi adus odihnă, Dumnezeu n-ar mai fi vorbit, după aceea, de o altă zi de odihnă. drept aceea, s-a lăsat altă sărbătoare de odihnă poporului lui Dumnezeu.” (Evrei 4, 8-9).

Duminica este așadar „Creatio nova”, ziua în care Dumnezeu face toate noi (Apocalipsă 21, 5), iar omul și întreaga creație își află odihna în El.

Sărbătorind Duminica, ziua Domnului, cinstim:

* Învierea Domnului – garanția învierii noastre;

* Ziua săvârșirii Sfintei Euharistii (Transformarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos);

* Scoaterea din robia păcatului și de sub blestemul Legii;

* Primirea harului;

* „Creatio nova”, adică înnoirea creației prin intervenția Preabunului Dumnezeu: „Și am văzut cer nou și pământ nou...” (Apocalipsă 21,1).

Despre asumarea personală a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos...

Vă întâmpin pe toți cu Hristos a Înviat! Este realitatea ce cuprinde în sine nu numai persoana lui Iisus Hristos, a Dumnezeuului - Om, ci a tuturor în Iisus Hristos. Și în același timp mă întreb, dacă a înviat cu adevărat și în mine, dacă eu am murit odată cu El păcatului și am înviat odată cu El virtuții, faptei celei bune. Și nu știu ce să răspund și atunci mă cutremur căci mi-e teamă că pentru mine El a înviat în zadar, însă încerc și mă străduiesc să nu fie așa!... Simt, observ și constat cu multă amărăciune că încă în mine nu a murit mândria, orgoliul, vanitatea, egoismul, păcatul și matima; în schimb zac în nesimțire, adormire și nemișcarea fapta cea bună, smerenia, milostenia, ascultarea, postul și rugăciunea!... Și în aceste condiții aflându-mă vin și îi cer ajutorul Preaînaltului, Bunului și Milostivului Dumnezeu – Care toate le poate celui ce crede în el, fiindcă El pe „cele neputincioase le întărește iar pe cele bolnave le vindecă”... Și am nădejde, un firicel de credință și tare puțină dragoste, însă știu și trăiesc cu toată convingerea că atunci când rostim Hristos a Înviat nu spunem numai taina negrăită a lui Iisus Hristos ci și chemarea noastră, a fiecăruia dintre noi, de a participa la Învierea lui Iisus Hristos, pentru că numai așa putem fi autentici creștini. A răspunde la întrebarea cum particip eu la Învierea lui Iisus Hristos nu este un lucru ușor. Dar Sfinții Părinți de Dumnezeu purtători au dat un răspuns nu doar teologic ci și personal. Ei au arătat că omul dacă participă, ca experiență la viața lui Dumnezeu și în aceste condiții ori împrejurări poate să și învie în Iisus Hristos.

Practica, expertiza, experiența și metodologia lor este unică, și sigură în același timp, ei au arătat că întâi trăim ca experiență, ca realitate personală, ca practică, viața în Iisus Hristos și numai după aceea teologhim, vorbim ca discurs, mărturie și mărturisire despre Iisus Hristos. La ei, în teologia Bisericii Ortodoxe unitatea, relația și raportul dintre teologie și viață, dintre teorie și practică este organică, simfonică, unitară și de nedespărțit.

Astfel pentru ca noi să fim vrednici de învierea lui Iisus Hristos în plan eshatologic, al împărăției lui viitoare trebuie să înviem în El încă de acum, participând la viața în Iisus Hristos dată în Biserica din ziua cincizecimii. Așadar, participarea la viața în Iisus Hristos, la învierea lui Iisus Hristos este calea Bisericii întrucât ea, Biserica este un trup viu, al cărei cap este Iisus Hristos precum ne spune Sfântul Apostol Pavel: „ci în iubire trăind după adevăr, în toate să creștem întru El care este Capul, Hristos” (Ef 4,16).

Prin urmare, viața în Iisus Hristos ne este dată în

Biserica și de către Biserica, și de aceea Însuși Iisus Hristos a instituit Sfintele Taine. Omul își poate crea premisele mântuirii numai participând la Sfintele Taine. În ele el se reînnoiește, participă la viața lui Iisus Hristos, se iluminează și se desăvârșește .

De la Sfântul Botez, Harul Duhului Sfânt este în

sufletul omului, și de la acest început el poate spune că are premisele vieții în Iisus Hristos. La Botez se cântă „Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați întrupat”. Dar această haină ce o îmbracă credinciosul este natura umană asumată de Iisus Hristos, cu tot ce a făcut El, în ipostasul său, pentru noi. În Sfintele Taine este Iisus Hristos personal, și asumat în mod personal; aceasta este taina ce mulți nu o cunosc. În ele omul, fiecare credincios participă la tot ce a făcut el pentru noi, ca întrupare, răstignire, moarte și înviere.

A participa la viața lui Iisus Hristos este identic cu a spune a participa la taine. De aceea când vorbim teologic despre Sfânta și Dumnezeiasca Euharistie (sau Împărtășanie) Sfinții Părinți, continuând pe Părinți Apostolici și Sfinți Apostoli spune că lumea, noi avem pe Iisus Hristos – A doua Persoană a Sfintei Treimi, Cel ce s-a întrupat pentru noi, a pățimit, s-a răstignit, a înviat și s-a înălțat de-a dreapta Tatălui.

Ce mare taină, ce cutremur, ce pronie și iconomie dumnezeiască, în Sfânta Împărtășanie. Mântuitorul

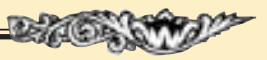
nostru Iisus Hristos arată apostolilor că el este Pâinea vieții: „Eu sunt Pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. De va mânca cineva din Pâinea aceasta, viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu”(6,51).

Și le-a zis Iisus: „Adevărat, adevărat vă spun: Dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viața întru voi. Cel ce mănâncă Trupul meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi”(53, 54). Vedeti așadar, că viața de veci, învierea sunt legate de participarea și împărtășirea de Iisus Hristos dată de El în Sfânta Biserica, în Sfintele Taine și mai precis în Sfânta Euharistie.

Acest adevăr ar trebui să mă înfricoșeze și să ne înfricoșeze toți, dar totodată, să ne minunăm și de marea iconomie a lui Dumnezeu făcută cu noi. Mă întreb ce spun ereticii care s-au rupt de viața lui Iisus Hristos din Biserica. Cum poți să participi la viața de veci, la înviere dacă nu ești în Biserica, dacă nu te împărtășești de Iisus Hristos. Aici în Biserica este realism, este anamneză, este jertfă, la secte este neadevăr, ceremonialism. În Sfintele Taine el ni se dă cu natura sa umană reînnoită, restaurată antologic și numai participând la viața lui Iisus Hristos, dată realitate în taine, noi participăm la reînnoirea naturii noastre, la iluminarea și desăvârșirea ei. Viața în Iisus Hristos dată în Sfintele Taine este începutul vieții veșnice, și premisa învierii noastre.

Drept urmare, viața aceasta nu este un simplu ascetism sau moralism, nu este o împlinire juridică a poruncilor. Orice spiritualitate, orice formă de asceză, de efort personal se altoiește pe această viață în Iisus Hristos dată în Sfintele Taine, în special în tainele inițierii: Botezul, Mirungerea și Sfânta Euharistie. Aceste probleme, ar trebui mult abordate de Biserica, este timpul ca acum să se de-a lămuriri, să se insiste asupra faptului că temeiul oricărei vieți personale, orice formă de asceză și mistică își are sursa, originea, puterea, și seva de viață numai în Sfintele Taine. Numai participând la viața trupului tainic al Bisericii putem vorbi de o despățimire, de iluminare și desăvârșire. Aceasta este credința bisericii ca viață în Iisus Hristos și cu Iisus Hristos de două milenii. Restul este o iluzie, o cale fără finalitate, un verbalism despre Iisus Hristos, o teoretizare, după cum afirmă, susține și numește Sfântul Ioan Scărarul.

Dr. Stelian Gomboș

Pentru o ontologie a misiunii...

În contextul socio-cultural contemporan, dominat de crize și tranziții ce par că nu se mai sfârșesc, nevoia unei afirmări autentice a ierarhizării este stringentă. Această afirmație are la bază revelația divină supranaturală, în cadrul căreia este cuprins adevărul potrivit căruia lumea, atât cea nevăzută cât și cea văzută, este structurată de Dumnezeu în mod ierarhic.

Preocupat de această problemă a relației de subordonare în lume, Sfântul Dionise Areopagitul este primul teolog creștin care se apleacă științific asupra acestei realități, afirmând în acest sens: „Ierarhia, este, după mine, o rânduială, o cunoaștere și o lucrare sfântă care duce, pe cât este cu putință, la asemănarea cu modelul dumnezeiesc și e înălțată, spre iluminările date ei de Dumnezeu, pe măsura imitării lui Dumnezeu”.

Așadar, societatea angelică și societatea umană sunt chemate într-un efort conjugat de cunoaștere și lucrare să atingă scopul suprem al existenței fiecăruia dintre membrii lor: îndumnezeirea sau asemănarea cu Dumnezeu.

Îngerii sunt cei care „văd pururea fața Tatălui din ceruri”, având în cadrul ierarhiei cerești menirea de a slăvi și asculta pe Dumnezeu, iar în interiorul societății angelice structura ierarhică triadică induce o acțiune de „curățire, iluminare și unire”. (Silviu Aurelian Jimborean, *Sfântul Dionise Areopagitul*, p. 11)

În lucrarea sa despre Ierarhia cerească. Ierarhia bisericească, Sfântul Dionise susține că Biserica este o copie a societății angelice, iar structura triadică a ierarhiei se manifestă în aceeași măsură și în cadrul lumii văzute: trei sunt Sfintele Taine principale (Botezul, Mirungerea și Euharistia), trei sunt treptele preoției: episcopii, preoții și diaconii, trei sunt treptele comunității creștine: monahii, credincioșii și catehumenii.

Teologul Ioan Ică jr. afirmă că structura triadică a Bisericii se manifestă și în cadrul misiunii creștine, care urmărește trei direcții esențiale: trimiterea în lume a Fiului și Duhului Sfânt de către Dumnezeu-Tatăl, trimiterea Sfinților Apostoli la propovăduire și constituirea și trimiterea Bisericii, ai cărei sfinți slujitori

sunt investiți cu putere de sus, prin succesiune apostolică, să desfășoare misiunea încredințată. (*Pastorație și misiune în Biserica Ortodoxă*, p. 28-31)

Ce este, așadar, misiunea?

Avându-și rădăcina în latinescul *mittere*=a trimite, noțiunea de misiune desemnează o acțiune, un act sau o activitate inițiată de cineva cu un scop bine determinat.

În sens creștin, misiunea este vocația apostolică a Bisericii de a propovădui Evanghelia lui Hristos la toate neamurile, chemându-le la reconcilierea în numele lui Hristos prin pocăință și botez. (Pr. Prof. Ioan Bria, *Dicționar de teologie ortodoxă*, p. 255)

„Ca act al voinței și lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu, misiunea creștină este acea activitate în care se unește lucrarea lui Dumnezeu și a omului, după măsura proprie fiecăruia, activitate prin care Dumnezeu trezește și cheamă creatura căzută la mântuirea și desăvârșirea ei în Hristos. În acest sens, misiunea creștină face parte din planul lui Dumnezeu de mântuire și desăvârșire a lumii, constituind acea parte care se realizează în istorie prin Biserica și prin membrii acesteia”. (Pr. Prof. Dr. Valer

Bel, *Misiune, parohie, pastorație*, p. 6)

Părintele profesor Ioan Bria sesizează structura triadică a misiunii dintr-o altă perspectivă, afirmând că misiunea un act de trimitere: Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi (Mt. 28, 19), de mărturie a Învierii lui Hristos (Lc. 24, 48) și de evocare a evenimentelor care constituie istoria mântuirii (Fapte 14, 27). (op.cit.)

Trimiterea în lume a Fiului și a Duhului Sfânt se întemeiază pe Iubirea, Bunătatea și Atotmilostivirea lui Dumnezeu-Tatăl, ca principiu al unității intratrinitare, manifestate atât în crearea omului, dar și în mântuirea și sfințirea lui: „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16) și „Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu” (Ioan 14, 26).

Omul este chemat să își împrăzieze roadele mântuirii obiective în acord cu misiunea sfințitoare a Bisericii, constituită în chip văzut la Cincizecime și fundamentată pe temelia vieții și activității misionare a Sfinților Apostoli: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți evanghelia la toată făptura, cel ce va crede și se va boteza se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu 16,15-16)

Sfinții Apostoli și ucenicii Domnului Iisus Hristos și-au asumat misiunea de a propovădui adevărul răscumpărării și de a sluji lui Dumnezeu și oamenilor, iar „...propovăduirea Evangheliei înseamnă și anunțarea eliberării celor săraci și celor oprimați”. (Gal. 2, 10) (idem)

În cadrul activității misionare, Sfinții Apostoli au cutreierat lumea, întemeind biserici locale, în cadrul cărora au hirotonit episcopi, preoți și diaconi, osatura ierarhică ce asigură și permanentizează însăși misiunea Bisericii, în afara căreia nu se poate vorbi despre mântuire (Sf. Ciprian al Cartaginei).

Pr. dr. Napoleon Nicolae DABU

PREȚUIEȘTE BINE FIECARE CLIPĂ A VIEȚII TALE ȘI DĂ-I VALOAREA CARE I SE CUVINE, PENTRU A NU PIERDE SFÂNTA ÎMPĂRĂȚIE A DOMNULUI

-urmărire din pag. 4-

Asemeni lui Esav, mulți oameni desconsideră faptul că Bunul Dumnezeu ne numește me noi fii și fiice ale Sale și adesea prin comportamentul nostru disprețuim calitatea nobilă în care ne recunoaște Bunul Dumnezeu. „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu.” (Sfânta Evanghelie după Ioan 1, 12). Dragul meu, indiferent cine ești, nu disprețuiești bunul nume de fiu sau fiică, pe care ți l-a dat Bunul Dumnezeu și nu-ți vinde calitatea aceasta pentru nimic în lume: „Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Sfânta Evanghelie după Matei 16,26). Unii la finalul istoriei vremii vor plânge amar pentru ce-au pierdut: „Și împărații pământului și domnii și căpeteniile ostilor și bogății și cei puternici și toți robii și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților, strigând munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului; Că a venit ziua cea mare a mâniei lor, și cine are putere ca să stea pe loc?” (Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 6, 15-17).

3. Felix a fost foarte aproape, am putea spune, chiar la un pas de Împărăția lui Dumnezeu. Și cu toate acestea a tot amânat ascultarea de Acela care poate da Viața veșnică, ca să-și asume credința în Hristos Mântuitorul: „Iar după câteva zile, Felix, venind cu Drușila, femeia lui, care era din neamul iudeilor, a trimis să cheme pe Pavel și l-a ascultat despre credința în Hristos Iisus. Și vorbind el despre dreptate și despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix s-a înfricoșat și a răspuns: Acum mergi, și când voi găsi timp potrivit te voi mai chema.” (Faptele Sfinților Apostoli 24, 24-25). Folosește întotdeauna bine clipa pe care o ai sau ocazia ivită, că nu știi dacă se va mai ivi o alta. Folosește ocazia prezentă și nu aștepta să vină următoarea, că s-ar putea să nu mai vină, sau nu ve-i mai fi tu să o ascuți și să o împlinești. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: „Ci îndemnați-vă unii

pe alții, în fiecare zi, până ce putem să zicem: astăzi! ca nimeni dintre voi să nu se învârtoseze cu înșelăciunea păcatului; Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, numai dacă vom păstra temeinic, până la urmă, începutul stării noastre întru El, de vreme ce se zice: Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu învârtoseți inimile voastre, ca la răzvrătire.” (Epistola către Evreii a Sfântului Apostol Pavel 3, 13-15).

4. Orbul Bartimeu, probabil nu avea să-L mai întâlnească niciodată pe Iisus la poarta Ierihonului, de aceea a făcut tot ce putea el să folosească bine clipa.

„Și au venit în Ierihon. Și ieșind din Ierihon El, ucenicii Lui și mulțime mare, Bartimeu orbul, fiul lui Timeu, ședea jos, pe marginea drumului. Și, auzind că este Iisus Nazarineanul, a început să strige și să zică: Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă! Și mulți îl certau ca să tacă, el însă cu mult mai tare striga: Fiule al lui David, miluiește-mă! Și Iisus, oprindu-Se, a zis: Cheamați-l! Și l-au chemat pe orb, zicându-i: Îndrăznește, scoală-te! Te cheamă. Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare și a venit la Iisus. Și l-a întrebat Iisus, zicându-i: Ce vorești să-ți fac? Iar orbul l-a răspuns: Învățătorule, să văd iarăși. Iar Iisus i-a zis: Mergi, credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și urma lui Iisus pe cale.” (Sfânta Evanghelie după Marcu 10, 46-52).

5. Femeia bolnavă de scurgerea de sânge care a folosit momentul apropiării de Iisus cu atâtă credință și convingere crezând că doar atingându-se de poala hainei Lui se va vindeca. „Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit scurgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strămtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. Și, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea

Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.” (Sfânta Evanghelie după Luca 8, 43-48). Auzind de trecerea lui Iisus pe acolo femeia nu a ezitat deloc să folosească ocazia cu credință.

6. În ultimele momente ale vieții lui, pe cruce, un tâlhar a folosit ocazia spre a vorbi cu Acela care este Mântuitorul lumii. „Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniți, îl hulea zicând: Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Inșuți și pe noi. Și celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că ești în aceeași osândă? Și noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău. Și zicea lui Iisus: Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta. Și Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Sfânta Evanghelie după Luca 8,39-43). Să ne rugăm Bunului Dumnezeu de a nu fi niște făcători de rele, iar dacă totuși am comis și asemenea fapte să ne mărturisim Domnului păcatele și să ne pocăim și lăsăm de ele. Chiar dacă nu suntem niște mari făcători de rele, oricum suntem niște făcători de rele, niște păcătoși care avem trebuință de iertarea Bunului Dumnezeu și ca tare să ne mărturisim păcatele și să le părăsim. Să folosim cu multă chibzuință fiecare moment al vieții, pentru că nu știm când vine moartea. Să ne asigurăm că viața noastră este în Mâna lui Dumnezeu. Tâlharul de pe cruce a prețuit bine clipa de aur pe care a petrecut-o lângă Iisus pe cruce? Nu amâna să pui viața ta în grija Domnului

Să folosim în încheiere cuvintele Sfântului Apostol Pavel care ne îndeamnă: Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu. Căci zice: „La vreme potrivită te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat”; iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii.” (Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel 6, 1-2). Doamne ajută-ne să folosim bine, spre mântuirea noastră, Sfântul Tău Cuvânt și toate ocaziile vieții noastre să fie Slava Ta!

Ortosinteze

Proiectul social-filantropic

CAMPIONII BUCURIEI

Scopul milosteniei este de a-l face pe cel sărac mai bogat sufletește în apropierea sa de Dumnezeu. În această pedagogie cel leneș poate renunța la păcatul său, cel egoist poate deveni mai bun și mai darnic. Cei care vor împlini faptele milosteniei vor primi iertare de păcate de la Dumnezeu, după cuvântul Apostolului Iacov: "Judecata este fără milă pentru cel care n-a făcut milă și mila biruiește în fața judecății" (Iacov 2, 13).

Astăzi, 2 aprilie 2015, în Protoieria Pitești, s-au reunit preoții din Cercul Pastoral nr. 6, care cuprinde parohiile: Sfânta Filoteia, Drăganu, Găvana IV, Slătioarele, Băbana, Spirești, Groși, Papucești I Trivale, Găvana I, Lintești, Catane, Cireșu, Sfântul Ioan Valahul, Teiu Deal, Teiu Vale, care au acordat ajutoare constând în alimente și cărți de rugăciuni, familiilor nevoiașe.

Jertfelnicia dragostei frățești exprimată în faptele milosteniei sporesc, ne spune Sfântul Apostol Pavel, bucuria în chiar miezul încercărilor: „Că în multa lor încercare de necaz, prisosul bucuriei lor și sărăcia lor cea adâncă au sporit în bogăția darniciei lor“ (II Cor. 8, 2).

Astăzi, 7 aprilie 2015, în Protoieria Costești, s-au reunit preoții din Cercul Pastoral nr. 4, care cuprinde parohiile: Căldăraru, Burdea, Strâmbeni I, Strâmbeni II, Colțu, Satu Nou, Ungheni, Humele, Goia, Găujani, care au acordat ajutoare constând în alimente și cărți de rugăciuni, familiilor nevoiașe.

trupești
Mila lui
Dumnezeu
cu omul, cu
tot omul!

Astăzi, 20 aprilie 2015, în Protoieria Curtea de Argeș, s-au

"Mila este mai mare decât iertarea, pentru că iertarea este prima jumătate a drumului, iar fapta iubirii, a milosteniei, este drumul întreg" spunea Sfântul Nicolae Velimirovici. Dacă fapta iubirii este milostenia, atunci prin această faptă devine vizibilă și cu ochii

reunit preoții din Cercul Pastoral nr. 5, care cuprinde parohiile: Bălilești, Bârsești-Vlădești, Bârsești de Sus, Burluși, Ciofrângenii, Duculești, Lacurile, Poenari, Tigveni, care au acordat ajutoare constând în alimente și cărți de rugăciuni, familiilor nevoiașe.

Ce este milostenia? Este inspirație divină: este iubire, este libertate, Milostenia este spiritul legii. Sfântul Apostol Pavel este cel care a descoperit spiritul legii; și ceea ce el numește "milostenie",

dintr-o perspectivă divină, noi, dintr-o perspectivă omenească, numim "dreptate", spunea Victor Hugo.

Astăzi, 29 aprilie 2015, în Protoieria Topoloveni, s-au reunit preoții din cercul pastoral numărul 1 Priboieni

care cuprinde parohiile: Priboieni de Sus, Priboieni de Jos, Beleți, Zgripcești, Negrești, Furești, Dobrești de Sus, Dobrești de Jos, Boțești și Greci I care au acordat ajutoare constând în alimente familiilor nevoiașe.

Dumnezeu în ajutorul său, spune Sfântul Isaac Sirul.

În această săptămână, în Protoieria Mioveni, s-au reunit preoții din Cercul Pastoral nr. 4, care

Cel ce gândește la Dumnezeu cinstește pe orice om, află ajutor de la orice om prin voința ascunsă a lui Dumnezeu. Și cel ce apără pe cel asuprit are pe Dumnezeu de partea sa. Iar cel ce întinde brațul său spre ajutorul aproapelui primește brațul lui

cuprinde parohiile: Bădiceni, Bohari, Bunești I, Bunești II, Calotești, Găleşești II, Mălureni, Popești Găleşești, Toplița, Zărnești I, Zărnești II, care au acordat ajutoare constând în alimente și familiilor nevoiașe.

Dumnezeieștii Părinți ne arată că fapta are trup și suflet. Trupul faptelor bune este lucrarea lor, iar sufletul faptelor bune este scopul cu care le lucrăm. Deci, se

aminte la scopul cu care lucrăm faptele cele bune. Fapta bună făcută cu scop rău are temelie de umbră și, pe lângă faptul că pierdem osteneala săvârșirii ei, ne facem vinovați de osîndă.

Căci Dumnezeu, care vede cele ascunse ale inimii noastre nu ia aminte la cele ce facem, ci la scopul cu care lucrăm fapta bună.

Astăzi, 28 aprilie 2015, în Protoieria Câmpulung Muscel, s-au reunit preoții din Cercul Pastoral nr. 1, care cuprinde parohiile: Vișoi, Vișoi II, Schei, Sfântul Nicolae, Căndești, Albești, Bughea de Jos, Bughea de Sus, Hulubești, Valea Româneștilor, care au acordat ajutoare constând în alimente și cărți de rugăciuni, familiilor nevoiașe.

Cu binecuvântarea și purtarea de grijă a Înaltpreșfințitului Părinte Arhiepiscop Calinic, în Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului se desfășoară, la nivel de protoierii, după un program stabilit de Permanența Centrului Eparhial, activități social-filantropice ce au în vedere ajutorarea familiilor sărace și aflate în nevoie, cu copii mulți sau în pragul abandonului școlar, bolnavi și bătrâni. Aceste acțiuni sociale fac parte din Proiectul general social-filantropic cultural-educativ și sportiv intitulat "Campionii Bucuriei" coordonat de Părintele Arhidiacon Caliope Cristian Ichim, Consilier responsabil de sectoarele Economic-Financiar și Construcții Bisericești din Eparhia Argeșului și Muscelului.

Beneficiarii sunt aleși în urma unor anchete sociale, în care au fost urmărite cazurile cu venituri foarte mici și problemele de sănătate foarte grave. O atenție deosebită o primesc bătrânii, bolnavii fără familie, precum și copiii pentru care există riscul abandonului școlar.

În proiect sunt implicați părinții protoierei și preoții din fiecare protoierie, precum și credincioșii din cuprinsul Eparhiei Argeșului și Muscelului, care sunt chemați să aducă bucurie în casele celor sărmani.

"Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui" (Matei 5, 7)